

VUORITYÖLÄISTEN II YLEISVENÄLÄINEN EDUSTAJAKOKOUS ²¹

I

ALUSTUS

AMMATTILIITTOJEN MERKITYKSESTÄ JA TEHTÄVISTÄ,
PIDETTY EDUSTAJAKOKOUKSEN KOMMUNISTIRYHMÄN
KOKOUKSESSA TAMMIKUUN 23 pnä

Se, että ammattiliittojen merkitystä ja tehtäviä koskeva kysymys on muodostunut niin kipeäksi, johtuu siitä, että tämän kysymyksen käsittely kehittyi liian varhain ryhmäkuntien taisteluksi. Tähän tavattoman laajaan, äärettömän suureen kysymykseen ei saa suhtautua hätiköiden niin kuin meillä on suhtauduttu, ja ennen kaikkea juuri siitä — hätiköimisestä, liiallisesta kiirehtimisestä — syytänkin tov. Trotskia. Jokaiselle meistä on tapahtunut ja tapahtuu vastedeskin sellaista, että esitämme KK:lle puutteellisesti valmisteltuja teesejä, sillä kaikki työ meillä tehdään tavattoman kiireesti. Se ei ole suuri vika, itse kukin meistä on tullut silloin tällöin kiirehtineeksi. Se on sinänsä aivan tavallinen vika, josta ei voi vapautua, koska objektiiviset olosuhteet ovat liian vaikeat. Mutta sitä varovammin on suhtauduttava ryhmäkuntaluontoisiin kysymyksiin, kiistakysymyksiin, sillä kylmäverisempikin mies, jollaiseksi en voi vastaväittäjäni sanoa, saattaa tehdä varsin helposti sellaisessa virheen. Ja nyt, osoittaakseni havainnollisesti asian olemuksen ja käydäkseni suoraan asiaan, luen teille Trotskin teeseistä tärkeimmät.

Kirjasessaan, 12. teesissä, sen lopussa, tov. Trotski kirjoittaa:

„Voimme panna merkille sen tosiasian, että sitä mukaa kuin taloudelliset tehtävät nousevat etualalle, monet ammattiliittomiehet vastustavat yhä jyrkemmin ja päättäväisemmin „yhdistämis“-suuntausta ja siitä juontuvia käytännöllisiä johtopäätöksiä. Näiden ammattiliittomiesten joukossa näemme myös toverit Tomskin ja Lozovskin.

Eikä siinä kyllin. Yrittäessään karttaa uusia tehtäviä ja menetelmiä monet ammattiliittomiehet lietsovat omissa piireissään korporatiivisen sulkeutuneisuuden henkeä ja ynseyttä kyseiselle talouden alalle otettuja uusia työntekijöitä kohtaan ja niin muodoin tosiasiallisesti auttavat ammattikunnallisuuden jäänteiden säilymistä ammatillisesti järjestäytyneiden työläisten keskuudessa.”

Voisin esittää Trotskin kirjasesta monta tällaista kohtaa. Mikäli kysymyksessä on ryhmäkunnan esiintyminen, niin kysyn: onko näin arvovaltaisen miehen, näin huomattavan johtohenkilön soveliasta esiintyä puoluetovereitaan vastaan? Olen varma, että 99% tovereista, keskenään tapelleita lukuun ottamatta, sanoo, ettei niin saa esiintyä.

Jos toverit Tomski ja Lozovski olisivat syypäitä tai heitä voitaisiin epäillä syypäiksi esim. siihen, että kieltäydyttiin allekirjoittamasta heti Brestin rauhaa tai kieltäydyttiin heti käymästä sotaa, niin silloin käsittäisin tuollaisen esiintymisen. Vallankumouksellinen tarkoituksenmukaisuus on tärkeämpää kuin muodollinen demokratismi. Mutta tehdään erittäin paha virhe, kun tällaisella hetkellä menetellään noin ajattelemattomasti. Niin ei saa tehdä. Mainitussa kohdassa sanotaan, että monet ammattiliittomiehet lietsovat sulkeutuneisuuden henkeä ja ynseyttä omissa piireissään. Mitä se sellainen on? Mitä puhetta se on ja mitä kieltä? Saako asiaan suhtautua tuolla tavalla? Vaikka aikaisemmin sanoinkin, että ehkä minun onnistuu „puskuroida” ja olla osallistumatta väittelyyn, koska Trotskin kanssa tappeleminen on vahingollista, koska se on vahingollista meille, vahingollista puolueelle, vahingollista tasavallalle, niin tämän kirjasen ilmestyttyä sanoin, että esiintyminen on välttämätöntä.

Trotski kirjoittaa, että „monet ammattiliittomiehet lietsovat ynseyttä uusia työntekijöitä kohtaan” — mitä se on? Jos monet ammattiliittomiehet todellakin lietsovat piireissään „ynseyttä uusia työntekijöitä kohtaan”, niin on osoitettava, nimenomaan ketkä tätä ynseyttä lietsovat. Mutta koska sitä ei ole osoitettu, niin tämä on ravistelua, virkavaltaista suhtautumista asiaan. Ja vaikka uusia työntekijöitä kohtaan ilmenisikin ynseyttä, niin eihän saa puhua tuolla tavalla. Trotski syyttää Lozovskia ja Tomskia virkavaltaisuudesta. Minä taas sanoisin päinvastoin. Pitemmälle tätä ei voi lukeakaan, sillä tuollainen suhtautuminen asiaan on pilannut kaiken — hän on pannut hunajaan lusikallisen tervaa,

ja lisätköönpä hän hunajaa miten paljon hyvänsä, niin kaikki on jo pilalla.

Kuka on syyppä siihen, että monet ammattiliittomiehet lietsovat ynseyttä uusia työntekijöitä kohtaan? „Puskuri”-ryhmäläinen ja tsektranilainen* sanoo tietenkin, että ammattiliittomiehet.

Itse asiassa tässä on ryöpytetty sanoja niin kuin parast-aikaa ryöpyttää ulkona, on keksitty ja sepitetty. Pitää kuitenkin päästä selvyyteen, toverit, ja löytää asian ydin. Ja ydin on se, että useat tahdittomat edesottamukset herättävät joukoissa ynseyttä. Vastaväittäjäni todistelee, että on ollut sellaisia, jotka ovat lietsooneet ynseyttä. Tuo osoittaa, että kysymys on asetettu aivan väärin. Pitää toki ottaa selvä asiasta. Marraskuussa pidettiin Yleisvenäläinen konferenssi ja siinä sinkautettiin tuo „ravistelu”-sana. Niin sanoessaan Trotski teki virheen. Poliittiselta kannalta on selvää, että tuollainen asiaan suhtautuminen aiheuttaa hajaannusta ja kaataa proletariaatin diktatuurin.

Pitää käsittää, että ammattiliitot eivät ole sellainen laitos kuin kansankomissariaatit, vaan että ne edustavat koko yhteenliittynyttä proletariaattia ja että ne ovat erikoinen laitos eikä niihin saa suhtautua tuolla tavalla. Ja kun sitten heräsi kysymys väärästä suhtautumisesta, joka uhkasi aiheuttaa hajaannuksen, minä sanoin: „Älkää vielä jaaritelko laajoista väittelyistä, vaan menkää valiokuntaan ja ottakaa siellä varovasti selvä asiasta.” Mutta toverit sanoivat: „Ei, sehän on sopimatonta, se on demokratismien loukkaamista.” Tov. Buharin meni puheissaan jopa niinkin pitkälle, että alkoi puhua „pyhästä työväendemokratia-tunnuksesta”. Nämä ovat hänen sanansa aivan kirjaimellisesti. Luin ne ja olin vähällä... ristiä silmäni. (N a u r u a.) Väitän, että virhe saa aina alkunsa pienestä ja paisuu sitten suureksi. Erimielisyydet saavat aina alkunsa jostain vähäisestä. Itse kukin meistä on sattunut saamaan pienen haavan, mutta jos haava alkaa märkiä, niin seurauksena voi olla kuolemantauti. Ja kyseinen tempaus on juuri haavan märkimistä. Marraskuussa puhuttiin ravistelusta ja joulukuussa tehtiin jo suuri virhe.

Joulukuussa pidetty KK:n täysistunto oli meitä vastaan. Joulukuussa KK:n täysistunnossa suurin osa asettui Trots-

* *Tsektran* — Rautatie- ja vesiliikennetyöläisten yhdistetyn ammattiliiton keskuskomitea. Suom.

kin kannalle ja vietiin läpi Trotskin ja Buharinin päätöslauselma, jonka olette tietenkin lukeneet. Mutta niidenkin KK:n jäsenten, jotka eivät olleet samaa mieltä meidän kanssamme, oli tunnustettava, että vesiliikennetyöläiset olivat oikeammassa kuin Tsektran. Se on tosiasia. Ja kun kysyn, missä Tsektran oli väärässä, niin minun on vastattava, ettei ainakaan siinä, että painostettiin, tämä on laskettava sille ansioksi, vaan siinä, että siellä menttiin virkavaltaisuudessa äärimmäisyyteen.

Mutta jos tämä äärimmäisyys käsitetään, niin on tehtävä parannus eikä kiistettävä parannusta vastaan. Siinä kaikki. Taistelu virkavaltaisuutta vastaan vaatii vuosikymmeniä. Tämä taistelu on mitä vaikeinta ja jokainen joka sanoo, että me vapaudumme heti virkavaltaisuudesta, jos hyväksymme virkavaltaisuutta vastaan tähdätyt ryhmäohjelmat, on yksinkertaisesti veijari, joka puhuu mielellään kauniita sanoja. Äärimmäisestä virkavaltaisuudesta on tehtävä loppu heti. On tarrattava näihin virkavaltaisuuden äärimmäisyyksiin ja tehtävä niistä loppu, mutta ei pidä sanoa pahaa hyväksi eikä mustaa valkoiseksi. Työläiset ja talonpojat käsittävät, että heidän on vielä opittava hallitsemaan, mutta he käsittävät mainiosti senkin, että virkavaltaisuudessa mennään myös äärimmäisyyksiin, ja ellet halua tehdä parannusta, niin olet syyssä kaksinkertaisesti. Sinun pitää korjata virheesi ajoissa, kuten vesiliikennetyöläiset osoittivat, eikä vasta sitten, kun toiset ovat panneet ne merkille.

Mainiotkin työntekijät ovat sattuneet hairahtumaan. Tsektranissa on erinomaisia työntekijöitä, ja vastedeskin me nimitämme heitä toimeen ja teemme lopun niistä virkavaltaisuuden äärimmäisyyksistä, joihin he ovat menneet. Tov. Trotski sanoo, että toverit Tomski ja Lozovski — ammattiliittomiehet — ovat syyppäitä siihen, että he lietsovat piireissään ynseyttä uusia työntekijöitä kohtaan. Mutta tuohan on kamalaa. Ennen kuin voi puhua noin, täytyy olla miltei sairas tai sellainen kiivastelija, joka ei tunne mitään rajoja.

Tästä hätiköinnistä johtuu, että kiistellään, esitetään ryhmäohjelmia, kirjoitetaan, että ollaan syllisiä, ja tuloksena on, että pohjimmiltaan kaikki on pilalla.

Tiedättehän, mitä tapahtuu parin päivän kuluttua, kun ihmiset ovat riitaantuneet,— he muistavat sukulaisetkin

aina kymmenenteen polveen ja alkavat puhua niistä. Kysäisemme: „Mistä sinä riitaannuit?” — „Kun tällä on täti ja tuolla isoisa.” — „Ei, ei nyt, vaan mistä sinä alun perin riitaannuit?” Osoittautuu, että kahdessa päivässä on keksitty hyvinkin paljon erimielisyyksiä.

Tsektranissa on menty liiallisuuksiin ja vahingollisiin liiallisuuksiin mentykin, siellä on ollut tarpeetonta virkavaltaisuutta. Liiallisuuksia sallitaan kaikkialla. Meillä on hallinnonaloja, joilla on yksistään Moskovassa kolmikymmentuhantinen henkilökunta. Se on jo jotakin. Parannapas tämä tauti, murtaudu tämän muurin läpi. Ei pidä pelätä eikä ajatella sitä, että joku on loukannut jotakuta, että jotakuta on vainottu. Jos aloitetaan ryhmäkuntataistelu ja sanotaan, että syyssä on Tomski, joka on lietsonut joukkojen keskuudessa ynseyttä tsektranilaisia kohtaan, niin se on koko asian väärentämistä, se pilaa perin pohjin koko työn, pilaa perin pohjin koko ammattiliittoihin suhtautumisen. Mutta ammattiliitot ovat kauttaaltaan proletariaattia. Jos pidetään kiinni tuollaisesta kannasta ja äänestetään asiasta ryhmäohjelmien pohjalla, niin se johtaa Neuvostovallan kukistumiseen.

Jos puolueen ja ammattiliittojen välit rikkoutuvat, niin se on puolueen syytä, ja se merkitsee varmasti Neuvostovallan tuhoa. Meillä ei ole muuta tukea kuin miljoonat proletaarit, joilta tosin puuttuu tietoisuutta ja jotka ovat useinkin valistumattomia, kehittymättömiä, lukutaidottomia, mutta jotka seuraavat omaa puoluettaan, koska he ovat proletaareja. Kaksikymmentä vuotta he ovat pitäneet tätä puoluetta omanaan. Sitten seuraa luokka, joka ei ole meidän, mutta joka saattaa ruveta kannattamaan meitä, jos olemme viisaita ja noudatamme oman luokkamme keskuudessa oikeaa politiikkaa. Olemme päässeet vallankumouksessamme suurenmoiseen ajankohtaan, olemme nostaneet proletaarijoukot, olemme nostaneet maalaisköyhälistön joukot tukemaan meitä tietoisesti. Mikään muu vallankumous ei ole tehnyt sitä. Ei ole luokkaa, joka voisi kaataa meidät: meitä kannattaa proletaarien ja maalaisköyhälistön valtaosa. Meidät voivat saattaa turmioon vain omat virheemme eikä mikään muu. Kaikki riippuu tuosta „jossista”. Jos aiheutamme hajaannuksen, johon itse olemme syypäitä, niin kaikki menee nurin siksi, että ammattiliitot eivät ole vain tietty laitos, vaan myös koko valtamme lähde. Tämä

on se luokka, jonka kapitalismin ajan talouselämä on luonut taloudelliseksi yhdistäjäksi ja joka teollisuutensa avulla yhdistää miljoonat erilliset, hajanaiset talonpojat. Ja siitä syystä yksi proletaari on voimakkaampi kuin kaksisataa talonpoikaa.

Sen vuoksi Trotskin kannanotto onkin aivan väärä. Voisin ottaa eriteltäväksi minkä teesin tahansa, mutta siihen tarvittaisiin kymmenen tuntia eikä yksi, ja kaikki karkaisivat, sillä se olisi ikävää. Löydätte joka teesissä saman läpeensä virheellisen lähtökohdan: „monet ammattiliittomiehet lietsovat ynseyttä”. Ammattiliittojen jäsenjoukoissa on herännyt ynseyttä meitä kohtaan virheiden ja sen virkavaltaisuuden vuoksi, jota johtavissa piireissä ja m.m. myös minulla on ilmennyt, sillä minä olin nimittämässä Glavpolitputia *. Mitä on tehtävä? Oikaistavako? On tehtävä loppu Tsektranin äärimmäisyyksistä ja käsitettävä, että puolueemme on vankka työväenpuolue, se seisoo omilla jaloillaan ja sillä on oma pää. Me emme luovu nimittämismetodista enempää kuin diktatuuristakaan. Työmies, joka on käynyt Venäjällä kaksikymmenvuotisen koulun, ei suosuisi sellaiseen. Jos asetumme puolustamaan tätä virhettä, niin lennämme varmasti nurin; tässä piilee virhe, ja siinä on asian ydin.

Trotski sanoo Lozovskin ja Tomskin karttavan uusia tehtäviä. Jos se todistetaan, niin se muuttaa asiaa. Mitkä ovat uusia tehtäviä?

Meille sanotaan täällä: „tuotannollinen ilmapiiri”, „tuotannollinen demokratia”, „tuotannollinen merkitys”. Sanoin jo heti alunperin, joulukuun 30 p:n väittelyssä, että ne ovat sanoja, joita työmies ei käsitä, että kaikki se sisältyy tuotantopropagandan tehtävien piiriin²². Me emme luovu diktatuurista, yksilöllisestä johtovallasta, ne jäävät voimaan, niitä minä tulen kannattamaan, mutta en sentään puoltamaan tyhmyyttä ja äärimmäisyyttä. „Tuotannollinen ilmapiiri” on hullunkurinen sanonta, jolle työläiset nauravat. Puhu yksinkertaisemmin ja selvemmin — tuo kaikki on tuotantopropagandaa. Mutta sitä varten on muodostettu erikoinen laitos.

Mitä ammattiliittojen tuotannollisen merkityksen kohottamiseen tulee, niin vastasin joulukuun 30 p:nä, vastasin

* Ks. 10. huomautusta. *Suom.*

lehdistön kautta, että on olemassa tov. Rudzutakin ehdotama päätöslauselma, joka hyväksyttiin konferenssissa marraskuun 5 p:nä. Toverit Trotski ja Buharin väittivät mainittua päätöslauselmaa Tsektranin laatimaksi. Vaikka tämä väite onkin kumottu, niin sanon, että jos Tsektran on sen laatinut, niin kuka haraa vastaan? Ammattiliitot ovat hyväksyneet, Tsektran on laatinut. Hyvä on, tämän jälkeen lasten ei pidä riidellä eikä herättää ryhmäkuntaista eripuruisuutta. Onko tov. Trotskilla esitettävänä uusia tehtäviä? Ei ole. Ja se, mikä hänellä on uutta, on entistä huonompaa. Siinä koko juttu. Tov. Trotski käy sotaa saadakseen puolueen tuomitsemaan ne, jotka karttavat uusia tehtäviä, ja suurimmiksi syntipukeiksi on mainittu Tomski ja Lozovski.

Rudzutak on sanonut kaiken selvemmin ja yksinkertaisemmin, hän ei puhu „tuotannollisesta ilmapiiristä” eikä liioin „tuotannollisesta demokratiasta”. Hänen teeseissään on sanottu selvästi, että ammattiliiton jokaisen jäsenen on suhtauduttava ymmärtämyksellä siihen, että työn tuottavuuden kohottaminen maassa on ehdottoman välttämätöntä. Tämä on kirjoitettu koruttomalla, ymmärrettävällä kielellä. Kaikki on sanottu paremmin kuin Trotskin teeseissä, sanottu tyhjentävämmin, sillä on lisätty luontoispalkinnot ja kurinpidolliset oikeusistuimet. Ilman tätä kaikki sellaiset puheet, että me panemme kulkulaitoksen kuntoon, saamme aikaan parannuksen, jäävät pelkäksi puheeksi. Muodostetaanpa valiokuntia ja järjestetään kurinpidollisia oikeusistuimia. Tsektranissa mentiin tällä tiellä äärimmäisyyteen. Me ehdotamme sanottavaksi, että äärimmäisyydet ovat äärimmäisyyksiä ja niitä on turha puolustella uusilla tehtävillä, niistä pitää tehdä loppu. Emme luovu pakotuksesta. Yksikään tervejärkinen työmies ei päädy siihen, että nykyään voitaisiin tulla toimeen ilman pakotusta tai laskea heti hajalle liitot tahi luovuttaa koko tuotanto niiden haltuun. Ainoastaan tov. Shljapnikov saattoi sanoa pamauttaa niin.

Tov. Shljapnikovin koko puheessa oli yksi mainio kohta, se, jossa hän sanoi, että meillä on Sormovossa kokeiltu sel-laista ja rokulit ovat vähenneet 30%:lla. Sanovat sen olevan totta, mutta minä olen epäuskoinen mies ja kannatan sitä, että lähetetään valiokunta tutkimaan asiaa, vertaamaan Nizhni Novgorodia Pietariin. Sitä ei voida tehdä

kokouksessa, sen voi tehdä vain asiallinen valiokunta. Trotski sanoo, että tahdotaan vastustaa yhdistämistä. Se on aivan perätöntä. Tov. Trotski sanoo, että on mentävä eteenpäin; jos auto on kunnossa, on mentävä eteenpäin, mutta jos auto on luisunut tieltä syrjään, on peruutettava. Sekin on puolueelle hyödyksi, sillä täytyy tutkia kokemusta.

Tuotantoa ei ole, mutta on ryhdytty tuottamaan huonoja teesejä. Niiden laatiminen vaatii tutkiskelua ja kokemusta. Te ammattiyhdistysväki, te vuorityöläiset teette omaa työtänne. Mutta sallikaa huomauttaa, että kun te kerran olette ryhtyneet tähän työhön käsiksi, niin kyselkää, vaatikaa numerotietoja, tarkistakaa kaksikymmentä kertaa, älkää luottako yhteenkään sanaan, ja sitten sanokaa, mikä on tulos. Jos tulos on hyvä, jatkakaa eteenpäinmenoa, jos tulos on huono, niin peruuttakaa. Se on työtä eikä suunsoittoa. Juuri näin olisi pitänyt tehdä puoluekokouksissa.

Neuvostojen VIII edustajakokouksessa sanoin, että meillä saisi olla vähemmän politiikkaa. Näin sanoessani luulin, ettei meillä tule olemaan poliittisia virheitä, mutta nyt, kun neuvosto-vallankumouksesta on kulunut kolme vuotta, puhumme syndikalismista — se on häpeä. Jos minulle olisi sanottu puoli vuotta sitten, että joudun kirjoittamaan syndikalismista, niin olisin mieluummin kirjoittanut Donbasista. Nyt huomiotamme yritetään kääntää kuitenkin toisaalle ja kiskotaan puoluetta taaksepäin. Pikku virheestä kasvaa iso virhe. Nyt siirrynkäin tov. Shljapnikoviin. Tee siensä 16. kohdassa tov. Trotski määrittelee oikein Shljapnikovin virheen.

Puskuripolitiikkaansa ajaessaan Buharin tarrautui Shljapnikoviin, mutta olisi ollut parempi, jos hän olisi tarrautunut oljenkorteen. Hän lupaa ammattiliitoille, että ne saavat esittää pakolliset ehdokkaansa. Siis ammattiliitto nimittää toimeen. Samaa sanoo myös Shljapnikov. Marxilaiset ovat käyneet taistelua syndikalismia vastaan kaikkialla maailmassa. Me olemme käyneet yli kaksikymmentä vuotta taistelua puolueessa ja todistaneet työläisille tein emmekä sanoin, että puolue on erikoinen laitos, että sen jäsenten täytyy olla luokkatietoisia, valmiita uhraamaan itsensä, että se tekee virheitä, mutta korjaa ne, että se johtaa ja valikoi riveihinsä sellaisia ihmisiä, jotka tietävät, millainen taival meillä on vielä edessä, millaisia vastuksia

meillä on vielä voitettavanamme. Se ei petä työläisiä. Se ei anna lupauksia, joita ei voida täyttää. Ja jos te ette ota huomioon ammattiliittoja, niin teette olemattomaksi kaiken sen työn, jonka olemme suorittaneet kolmen vuoden aikana, panette kaiken kyseenalaiseksi. Tov. Buharin, jolle puhuin tästä virheestä, sanoi: „Toveri Lenin, te saivar-telette.”

Minä käsitän pakolliset ehdokkaat siten, että ne esitetään puolueen Keskuskomitean johdolla. Entä mitä oikeuksia me siinä tapauksessa myönnämme? Silloin ei voida muodostaa mitään liittoa. Työläiset ja talonpojat ovat kaksi eri luokkaa. Kun sähkö leviää kautta koko maan, kaikkialle, jos saamme tämän aikaan kahdenkymmenen vuoden kuluessa, niin se on tehty ennenkuulumattoman nopeasti. Sitä ei voida tehdä nopeasti. Kas silloin voimme puhua oikeuksien luovuttamisesta ammattiliitoille, mutta siihen saakka se olisi työläisten pettämistä. Proletariaatin diktatuuri on maailman vankinta siksi, että se on saavuttanut itselleen luottamuksen teoilla, ja siksi, että puolue on valvonut tiukasti, ettei se pääse höltymään.

Entä mitä tämä merkitsee?

Tietääkö jokainen työläinen, miten valtiota on hallittava? Käytännön miehet tietävät, että se on pötyä ja että miljoonat ammatillisesti järjestäytyneet työläiset kokevat meillä nyt sitä, mistä olemme puhuneet, että ammattiliitot ovat kommunismin koulu ja hallintokoulu. Kun he ovat nämä vuodet koulussa, niin he oppivat, mutta se käy hitaasti. Emme ole poistaneet edes lukutaidottomuutta. Tiedämme, että talonpoikiin yhteydessä olevat työläiset kallistavat korvansa ei-proletaarisille tunnuksille. Kuka työläisistä on ollut hallitsemassa? Muutama tuhat työläistä koko Venäjän mitassa ja siinä kaikki. Jos sanotaan, ettei puolue, vaan ammattiliitot itse vievät ehdokkaat läpi ja hallitsevat, niin se kuulostaa perin kansanvaltaiselta, siten voidaan ehkä pyydystää ääniä, mutta ei kauan. Sellainen saattaa tuhoon proletariaatin diktatuurin.

Lukekaa Kominternin II kongressin päätös. Kongressin päätökset ja ratkaisut tunnetaan kaikkialla maailmassa. Hiljattain pidetty Ranskan sosialistien edustajakokous osoitti, että tuossa maassa, joka on täynnä mitä voimakainta shovinismia, me olemme valloittaneet puolellemme enemmistön, puolue on jakautunut kahtia, mädät johtomie-

het on heitetty menemään ja näin on tehty syndikalistien vastustuksesta huolimatta. Ja he kaikki, kaikki parhaat työläiset, kaikki parhaat johtajat, ovat hyväksyneet meidän teorianne. Yksinpä syndikalistinkin, vallankumoukselliset syndikalistit, ovat asettumassa kaikkialla maailmassa meidän kannallemme. Olen itse tavannut amerikkalaisia syndikalisteja, jotka ovat käyneet meillä ja sanovat nyt: „Totta tosiaan, proletariaattia ei voida johtaa ilman puoluetta.” Te tiedätte tämän tosiasian perusteella. Eikä proletariaatin sovi millään heittäytyä syndikalismiin syliin, puhua „tuottajien yleisvenäläisiin edustajakokouksiin” lähetettävistä pakollisista ehdokkaista. Se on vaarallista, se horjuttaa puolueen johtoasemaa. Prosentuaalisesti maassa on nykyään mitättömän vähän järjestyneitä työläisiä. Ja talonpoikain enemmistö tulee seuraamaan puoluetta sen vuoksi, että puolueen politiikka on oikeaa, sen vuoksi, että vaikeimpana aikana, Brestin rauhan kaudella, puolue osasi turvautua tilapäisiin uhrauksiin ja taka-askeliin, mikä osoittautui oikeaksi. Voidaanko kaikki tämä jättää huomioon ottamatta? Onko se kaikki satunnaista? Tämä on sen aikaansaamista, mihin puolue on pyrkinyt vuosikymmeniä. Kaikki luottavat täydellisesti 20-vuotisen puoluekoulun käyneiden bolshevikkien sanaan.

Jotta voitaisiin hallita, pitää olla karaistuneiden vallankumouksellisten kommunistien armeija, se meillä on, sitä sanotaan puolueeksi. Kaikkalainen syndikalistinen pöty, tuottajien pakolliset ehdokkaat — kaikki se on heitettävä paperikoriin. Jos astutaan tuolle tielle, niin tosiasiallisesti se merkitsee, että alas puolue, että Venäjällä ei tosiasiallisesti voi olla proletariaatin diktatuuria. Tällainen on se kanta, jonka tunnetuksitekemisen katsoin puoluevelvollisuudekseni ja joka nähdäkseni on esitetty käytännöllisinä teeseinä ryhmäohjelmassa, jonka nimenä on „Ehdotus VKP:n X edustajakokouksen päätökseksi”; sen ovat allekirjoittaneet Lenin, Zinovjev, Tomski, Rudzutak, Kalinin, Kamenev, Lozovski, Petrovski, Sergejev ja Stalin. Lozovski, joka ei ole KK:n jäsen, on tässä joukossa sen vuoksi, että hän kuului ammattiliittovaliokuntaan, josta Shljapnikov ja Lutovinov valitettavasti erosivat. Työläiset ratkaisevat, menettelikö Shljapnikov oikein, kun erosi. Jos se oli huono teko, niin siitä häntä tuomitaan. Olen varma, että kaikki luokkatietoiset työläiset hyväksyvät tämän toimintaohjel-

man, ja ne erimielisyydet, joita puolueessamme nykyään on, jäävät huippukerrosten kuumetaudiksi, mutta työläiset ojentavat noita kerroksia, jäävät vartiopaikalleen, säilyttävät puoluekurin ja kohottavat hinnalla millä hyvänsä tuotantoa yksimielisellä, käytännöllisellä, asiallisella ja harkitulla työllään ja saavuttavat täydellisen voiton. (K a u a n kestäviä suosionosoituksia.)

*Julkaistu tammikuun 25 p:nä 1921
„Vuorityöläisten II yleisvenäläisen
edustajakokouksen bulletiinin“ 1. n:ossa*

*Julkaistaan
„Bulletiin“ tekstin mukaan*

2

LOPPULAUSUNTO

AMMATTILIITTOJEN MERKITYSTÄ JA TEHTAVIA KOSKEVASTA
ALUSTUKSESTA KÄYDYN KESKUSTELUN JOHDOSTA
EDUSTAJAKOKOUKSEN KOMMUNISTIRYHMÄN KOKOUKSESSA
TAMMIKUUN 24 pnä

Toverit, aiinkin aloittaa puheeni juuri siitä, kuka ketä pelottelee, ja puhua tov. Shljapnikovista, joka pelästytti meitä kovasti. Kaikki täällä puhuneet sanoivat, että Lenin pelottelee syndikalismilla. Se, joka sanoo, että Lenin tahtoo pelotella, saattaa itsensä naurettavaan asemaan, sillä on naurettavaa ajatella, että syndikalismilla peloteltaisiin. Luullakseni meidän on lähdettävä ennen kaikkea ohjelmistamme, luettava kommunistisen puolueen ohjelma ja katsottava, mitä siinä sanotaan. Tov. Trotski ja Shljapnikov viittaavat kommunistisen puolueen ohjelman samaan kohtaan, ja tuo kohta on juuri ohjelman 5. pykälässä. Luen sen teille kokonaan:

„5. Yhteiskunnallistetun teollisuuden organisaatiokoneiston tulee tukeutua ensi kädessä ammattiliittoihin. Näiden pitää vapautua yhä enemmän ammattikunnallisesta rajoittuneisuudesta ja muuttua suuriksi tuotannollisiksi yhtymiksi, jotka käsittävät kyseisen tuotantoalan työväen valtaosan ja ajan oloon kaikki tämän alan työläiset.”

Tov. Shljapnikov esitti puheessaan tämän kohdan. Mutta jos numerotiedot olivat paikkansapitäviä, niin järjestöjen johtajia oli 60% ja nämä 60% olivat työläisiä. Edelleen. Jos viitataan ohjelmaan, niin siihen pitää viitata niin kuin kuuluu, pitää muistaa, että puolueen jäsenet tuntevat sen kokonaan, eikä saa lukea yhtä otetta ja rajoittua siihen, kuten Trotski ja Shljapnikov tekevät. Toverit, historia on todistanut, että työläiset voivat liittyä yhteen vain tuotantoaloittain eivätkä mitenkään muuten. Sen vuoksi kautta maailman on päädytty siihen ajatukseen, että liittojen pitää olla tuotannollisia. Tietenkin vain toistaiseksi. Puhutaan siitä, että on vapauduttava ammattikunnallisesta rajoittuneisuudesta. Kuinkas se on, onko siitä vapauduttu

edes yhdeltä kymmenesosalta? Kaikki, jotka tahtovat olla vilpittömiä, sanovat, ettei tietenkään ole vapauduttu. Miksi se siis unohdetaan?

Kuka siis sanoo liitoille: „Te ette ole vielä vapautuneet, mutta teidän täytyy vapautua ammattikunnallisesta rajoituneisuudesta”? Sen sanoo VKP ohjelmassaan. Lukekaa mainittu ohjelma. Siitä poikkeaminen on poikkeamista ohjelmasta syndikalismiin. Vihjailtakoonpa vaikka kuinka, että Lenin tahtoo jotakuta pelotella, niin onhan olemassa ohjelma. Se on poikkeamista, kun siteerataan alku- ja unohdetaan loppuosa. Mihin suuntaan silloin poiketaan? — syndikalismiin. Luen edelleen:

„Ammattiliittojen, jotka Neuvostotasavallan lakien ja vakiintuneen käytännön nojalla osallistuvat jo kaikkien teollisuutta johtavien paikallis- ja keskuselinten työhön, tulee päätyä lopulta siihen, että ne keskittävät tosiasiallisesti omiin käsiinsä yhdeksi taloudelliseksi kokonaisuudeksi katsotun kansantalouden koko johdon.”

Kaikki viittaavat tähän. Mitä tässä on sanottu? Se aivan kiistaton asia, että niiden „tulee päätyä”. Ei ole sanottu, että ne jo nyt ovat päätyneet. Ei ole sitä liiallisuutta, johon meneminen jo sinänsä olisi johtanut typeryyteen. Tässä on sanottu: „päätyä”. Mihin? Siihen, että johdetaan ja tosiasiallisesti keskitetään. Milloin tulee päätyä siihen? Sitä varten on tehtävä kasvatustyötä. On kasvatettava siten, että järjestään kaikki osaisivat johtaa ja tietäisivät, miten se on tehtävä. Voitteko te nyt heti, rehellisesti puhuen, sanoa, että ammattiliitot voivat aina asettaa johtajantoiimiin päteviä johtajia ja kuinka paljon tahansa? Eihän johtajantoiimiin tarvita kuutta miljoonaa, vaan ehkä kuusikymmentä tuhatta, korkeintaan sata tuhatta henkilöä. Voivatko ammattiliitot ehdottaa niin paljon? Jokainen, joka ei innostu seuraamaan kaavoja eikä teesejä eikä niitä, jotka kiljuvat muita äänekkäämmin, sanoo, että ei, eivät voi, siihen ei ole vielä tultu. Puolueen on tehtävä vuosikausia kasvatustyötä alkaen lukutaidottomuuden poistamisesta ja edelleen kaikkea sitä työtä, mitä puolue tekee ammattiliitoissa. Ammattiliitoissa on tehtävä erittäin suuri työ ennen kuin tämä saadaan aikaan toden teolla. Ja niin on sanottukin: „tulee päätyä lopulta siihen, että ne keskittävät tosiasiallisesti omiin käsiinsä... kansantalouden koko johdon.” Ei ole puhuttu teollisuusalojen johtamisesta, niin kuin sama Trotski puhuu teeseissään. Eräessä ensimmäisistä

teeseistä siteerataan tarkasti. Mutta toisessa sanotaan: teollisuuden organisointi. Anteeksi, mutta niin ei saa siteerata. Kun kerran laaditaan teesejä, kun kerran tahdotaan viitata ohjelmaan, niin on luettava loppuun asti. Ja jokainen, joka lukee tämän 5. pykälän alusta loppuun saakka ja miettii edes vähän, uhraa siihen kymmenen minuuttia, huomaa, että Shljapnikov on poikennut ohjelmasta ja Trotski tehnyt hypyn. Lukekaapa tämä 5. pykälä loppuun asti.

„Turvaamalla täten valtiollisen keskusjohdon, kansantalouden ja laajojen työtätekevien joukkojen välisen katkeamattoman yhteyden ammattiliittojen on saatava viimeksi mainitut mukaan mitä laajimmassa mitassa hoitamaan välittömästi taloutta. Ammattiliittojen osallistuminen talouden hoitoon ja niiden toiminta laajojen joukkojen mukaansaamiseksi siihen on samalla myös peruskeino taisteltaessa Neuvostovallan talouskoneiston virkavaltaistumista vastaan ja tekee mahdolliseksi saattaa tuotannon tulokset todella kansan valvontaan.”

Kuten näette, ensin on saatava aikaan se, että tosiasiallisesti keskitetään. Entä minkä te nyt turvaatte? — Ensiksikin — yhteys valtiolliseen keskusjohtoon. Se on valtava tehtävä. Te ette ole opettaneet meitä ratkaisemaan sitä. Siis on turvattava ensiksikin valtiollisen keskusjohdon, toiseksi — kansantalouden ja kolmanneksi — joukkojen välinen yhteys. Olemmeko turvanneet tämän yhteyden? Entä voivatko ammattiliitot johtaa? Ihanhan tämä saa nauramaan ne, jotka ovat yli kolmenkymmenen ja joilla on tiettyä elämäkokemusta neuvostorakennustyöstä. Lukekaapa:

„Ammattiliittojen osallistuminen talouden hoitoon ja niiden toiminta laajojen joukkojen mukaansaamiseksi siihen on samalla myös peruskeino taisteltaessa Neuvostovallan talouskoneiston virkavaltaistumista vastaan ja tekee mahdolliseksi saattaa tuotannon tulokset todella kansan valvontaan.”

Ensiksi — on turvattava valtion keskuslaitosten välinen yhteys. Me emme salaa tätä kipeätä kohtaa, vaan olemme sanoneet ohjelmassa: turvatkaa yhteys joukkoihin ja toiseksi ammattiliittojen osallistuminen talouden hoitoon. Tässä ei ole suuria sanoja. Kun teette tämän niin, että saatte rokudit vähenemään edes 3%:lla, 30%:sta puhumattakaan, niin sanomme: se on suurenmoinen, hyödyllinen ja arvokas teko. „Ammattiliittojen osallistuminen talouden hoitoon ja niiden toiminta laajojen joukkojen mukaansaamiseksi siihen.” Näin on sanottu tämän päivän ohjelmassa. Ohjelmassa ei ole mitään lupailuja, ei mitään suuria

sanoja, ei mitään sentapaista, että te itse valitsette. Siinä ei harjoiteta demagogiaa, vaan sanotaan, että on tietämättömiä, kehittymättömiä joukkoja, on ammattiliitot, jotka ovat niin voimakkaita, että vievät koko talonpoikaistoa mukanaan, ja jotka itse toimivat sellaisen puolueen johtamina, joka on kouliintunut käydessään kaksikymmentä vuotta taistelua tsaarivaltaa vastaan. Mikään maa ei ole joutunut kestäämään niin paljon kuin Venäjä. Siinä koko se niksi, minkä vuoksi me pysymme pystyssä. Miksi sitä pidetään ihmeenä? Siksi, että talonpoikaisessa maassa vain ammattiliitot voivat liittää taloudellisesti yhteen miljoonat erilliset taloudet, jos kuusimiljoonainen joukko itse luottaa puolueeseensa ja seuraa puoluettaan samoin kuin se on seurannut tähänkin asti. Siinä se niksi, jonka avulla me pysymme pystyssä. Se on poliittinen kysymys, miten tämä kaikki tapahtuu. Miksi vähemmistö voi johtaa valtavan suuressa maassa, jonka väestö on valtaosaltaan talonpoikaistoa, ja miksi me olemme rauhallisia? Kolmen vuoden kokemus on osoittanut, ettei mikään maailmassa voi meitä lannistaa, eivät ulkomaiset eivätkä liioin kotimaiset voimat; ellemme tee mitään luonnottomia, hajaannukseen johtavia tyhmyyksiä, niin säilytämme asemamme, muussa tapauksessa lennämme hornan tuuttiin. Senpä vuoksi, kun тов. Shljapnikov sanoo ja kirjoittaa ryhmäohjelmassaan:

„Tuottajien yleisvenäläinen edustajakokous valitsee kansantalouden johdon”,

sanon teille: lukekaa alusta loppuun 5. pykälä, jonka luin teille ohjelmastamme, niin huomaatte, ettei Lenin eikä kukaan muukaan pelottele.

Shljapnikov sanoi puheensa lopussa: „Tehkäämme loppu valtiollisesta virkavaltaisuudesta ja virkavaltaisuudesta kansantaloudessa.” Väitän tuon olevan demagogiaa. Virkavaltaisuus on ollut meillä päivänkysymyksenä viime vuoden heinäkuusta lähtien. Viime vuoden heinäkuussa, VKP:n IX edustajakokouksen jälkeen, Preobrazhenski samaten herätti kysymyksen, eikö meillä mennä virkavaltaisuudessa äärimmäisyyksiin. Pidä varasi. Elokuussa Keskuskomitea hyväksyi Zinovjevin kirjeen — taistelkaa virkavaltaisuutta vastaan. Syyskuussa pidettiin puoluekonferenssi, joka hyväksyi sen. Ei siis Lenin keksinyt uutta tietä, kuten Trotski huomauttaa, vaan puolue sanoi: „On ilmaantunut uusi paise, pidä varasi.” Preobrazhenski herätti tämän kysy-

myksen heinäkuussa, Zinovjev kirjoitti elokuussa kirjeensä, syyskuussa pidettiin puoluekonferenssi, joulukuussa — Neuvostojen edustajakokouksessa — kuultiin laaja selostus virkavaltaisuudesta. Oli siis ilmaantunut paise. Vuonna 1919 kirjoitimme ohjelmassa, että meillä on virkavaltaisuutta. Se, joka kehottaa teitä tekemään yhtäkkiä lopun virkavaltaisuudesta, on demagogi. Jos joku tulee puhumaan teille ja sanoo, että „tehdäänpä loppu virkavaltaisuudesta”, niin se on demagogiaa. Se on joutavaa puhetta. Saamme taistella virkavaltaisuutta vastaan monia vuosia, ja joka ajattelee toisin, hän harjoittaa vilppiä ja demagogiaa, sillä virkavaltaisuuden voittamiseen tarvitaan satoja keinoja, tarvitaan yleistä lukutaitoisuutta, yleistä sivistyneisyyttä ja järjestään kaikkien osallistumista Työläis- ja talonpoikaisinspektion²³ toimintaan. Shljapnikov on ollut työasiain kansankomissaarina, on ollut kaupan ja teollisuuden kansankomissaarina. Mutta onko hän tehnyt lopun virkavaltaisuudesta? Kiseljov on ollut Kutomateollisuuden päähallinnossa. Mutta onko hän tehnyt lopun virkavaltaisuudesta?

Sanon vielä kerran, että sitten kun kaikki edustajakokouksemme jakautuvat jaostoiksi ja ryhtyvät kokoamaan myllyteollisuustyöläisiltä ja donbassilaisilta tietoja yhdistämisestä,— silloin olemme päässeet miehuusikään. Mutta kun olemme kirjoittaneet koko joukon kelvottomia ryhmäohjelmia, niin se osoittaa, että emme ole kunnan isäntiä. Toistan, että meitä ei lannista mikään, ei ulkomainen eikä kotimainen voima, jos vältymme hajaannukselta. Olen sanonut, että Tsektran ei ole ainoastaan patukka, mutta tuo liiallisuus on johtanut hajaannukseen. Kaikilla tapaa olla liiallista virkavaltaisuutta, ja KK tietää sen ja on vastuussa siitä. Tässä suhteessa tov. Trotski on tehnyt sen virheen, että hänen teesinsä on kirjoitettu päinvastaisessa hengessä. Ne on kirjoitettu ravisteluhengessä ja ne ovat johtaneet ammattiliiton hajaannukseen. Eikä nyt ole kysymys siitä, että tov. Trotskille pitäisi panna ykkönen, emmehän ole koulupoikia eikä meille tarvitse panna arvosanoja, mutta on sanottava, että tov. Trotskin teesit ovat sisällöltään aivan väärät ja sen vuoksi ne on hylättävä.